

L'RDISWe know
books

În copilărie, Cressida Cowell visa să aibă puteri magice cu ajutorul cărora să poată stăpâni lumea din jur, ce părea condusă doar de adulți. Magică i se părea și regiunea unde locuiau bunicii ei, Sussex South Downs, cu niște ținuturi străvechi și o istorie atât de îndepărtată, încât nu te-ar fi mirat să întâlnești o legiune de soldați romani mărșăluind pe coasta dealului. Existau și o mulțime de povești magice despre acele locuri, care au devenit mai târziu surse de inspirație pentru Cressida Cowell atunci când a început seria *Vrăjitorii de Odinioară*, tradusă în 37 de limbi și urmând să fie ecranizată de DreamWorks Animation.

De asemenea, Cressida Cowell este autoarea și ilustratoarea celebrei serii *Cum să-ți dreszi dragonul*, care s-a vândut în peste 11 milioane de exemplare în întreaga lume, a fost tradusă în 38 de limbi și a devenit franciză, având parte de o ecranizare de excepție realizată de studiourile DreamWorks Animation. Seria a stat și la baza unui serial de televiziune difuzat de Netflix și CBBC.

Cressida Cowell a fost distinsă cu numeroase premii, printre care prestigiosul Waterstones Children's Laureate (2019–2022). Pentru *Vrăjitorii de Odinioară* a fost recompensată cu The Blue Peter Book Award.

CRESSIDA COWELL

Vrăjitorii de Odinioară

Ilustrații de Cressida Cowell

Traducere din engleză de Iulia Arsintescu

arthur

CUPRINS

PROLOG	13
PARTEA ÎNTÂI. NESUPUNEREA.....	19
1. Capcană pentru o Vrăjitoare	23
2. O Războinică pe nume Vreau	48
3. Pana de Vrăjitoare începe să strălucească	68
4. Capcana pentru Vrăjitoare prinde ceva	74
5. Când Stelele Rele se intersectează și lumile se ciocnesc.....	87
6. Ai grijă ce-ți dorești	98
7. Tabăra Vrăjitorilor	120
8. Concursul de Vrăji	145
9. Encanzo, Regele Mag	156
10. Cu un sfert de oră mai devreme, în camera lui Xar	172
11. Xar se alege cu mai mult decât a vrut	183
PARTEA A DOUA. ÎNDREPTAREA GREȘELILOR.....	201
12. Fortul Războinicilor de Fier	203
13. Interogatoriul reginei	210
14. Regina Sychorax e dezamăgită de fiica ei... Din nou	225

15. Pătrundere în temnița Reginei Sychorax	233
16. Un moment cât se poate de nepotrivit pentru apariția Reginei Sychorax	249
17. Camera Reginei Sychorax de Înlăturat Magia	259
18. Vai... Povestea ia o întorsătură neașteptată	267
19. Magia nu poate fi distrusă niciodată, poate fi doar ascunsă	272
20. Povestea devine și mai încurcată	282
21. Vrând	289
22. Greșeli îndreptate și prețuri plătite	296
23. Când se termină aventura, încep problemele	306
24. Ce n-au văzut ei	324
25. Mamă și fiică	327
26. Tată și fiu	337
EPİLOG	351
MULȚUMIRI	359

Michael Ende
Puncea cu porunca

Ilustrații de Regina Kehl
Traducere din germană
de Nora Iuga

hardcover
280 pagini
140 × 205 mm

Revelion. Consilierul secret în treburile vrăjitoarești Beelzebub Erezinus și a sa tante, vrăjitoarea expertă în chestiuni financiare Tyrannja Vamperl, au o problemă. Nu și-au realizat planul anual la capitolul „Fapte rele“ și a venit scadența; iată că acum se află, în adevăratul sens al cuvântului, în ceasul al doisprezecelea! Doar un plan scelerat ar mai putea să-i ajute, în ultima clipă, să-și recupereze întârzierea...

„S-ar putea ca, dintre toate cărțile mele, aceasta să fie cea mai veselă.“

Michael Ende

LBRIS

We know
books

În această poveste

eu sunt un personaj
care vede totul

și știe totul,

dar n-o să vă spun
cine sunt.

să vedem dacă ghiciți.

Povestea începe aici.

(Nu vă rătăciți. Pădurile astea
sunt PERICULOASE.)

The image shows the right side of an open book. The right page is a dark, textured cover, possibly made of wood or a similar material. It is framed by a dense network of white, gnarled roots or branches that appear to be growing from the top and bottom edges. In the center of the cover, the title 'PARTEA ÎNTÂI' is written in a large, white, stylized, hand-drawn font. Below it, the subtitle 'Nesupunerea' is written in a smaller, white, sans-serif font. The overall atmosphere is mysterious and slightly ominous.

PARTEA
ÎNTÂI
Nesupunerea

LIBRIS

We know books

1. Capcană pentru o Vrăjitoare

Fra o seară caldă pentru luna noiembrie, prea caldă pentru Vrăjitoare, sau, cel puțin, așa se povestește. Despre Vrăjitoare se credea că fuseseră exterminate, bineînțeles, dar Xar auzise despre duhoarea pe care o împrăștiu și i se părea că o simțea chiar în acel moment, în liniștea pădurii întunecoase – un miros slab, dar clar de păr ars, amestecat cu mirosul unui șoarece mort de mult timp și cu un damf de venin de viperă; după ce-l miroseai o dată, nu-l mai uitai nicicând.

Xar era un băiat fără astâmpăr care făcea parte din tribul Vrăjitorilor. Călărea pe spinarea unei Mâțe-de-omăt enorme într-un loc atât de întunecos, de întortocheat și încâlcit, încât i se spunea Pădurea Blestemată.

N-ar fi trebuit să fie acolo, căci Pădurea Blestemată se afla pe teritoriul Războinicilor, și după cum spunea toată lumea, dacă-l prindeau Războinicii, ei bine, l-ar fi omorât imediat. I-ar fi tăiat capul! Așa era îmbietorul obicei al Războinicilor.

Dar Xar nu părea câtuși de puțin îngrijorat.

Era un băiat vesel căruia îi mijeau tullele și avea o ditamai claiă de păr ridicându-i-se drept în sus de pe

↖ Xar (se pronunță Zar)
călărește un răs uriaș

Caliburn, corbul vorbitor al lui Xar
frunte de parcă se ciocnise din greșeală cu
un uragan vertical invizibil.

Mâța-de-omăt pe care călărea se numea Rigapis, un animal nobil care era, de fapt, o specie uriașă de râs, mult prea demn pentru obraznicul lui stăpân.

Rigapis avea labe lucioase și ireal de rotunde, blană foarte deasă parcă pudrată cu zăpadă și o culoare cenușiu-argintie atât de bogată că părea aproape albastră. Alerga repede, dar fără zgomot prin pădure, iar vârfulurile negre și ascuțite ale urechilor i se roteau dintr-o parte în alta, căci se temea, chiar dacă era prea mândru s-o arate.

Chiar în dimineața aceea, tatăl lui Xar, Encanzo Magul, regele Vrăjitorilor, le amintise tuturor că niciun Vrăjitor nu avea voie să îndrăznească a pași în Pădurea Blestemată.

Dar Xar era cel mai neascultător băiat din ultimele patru generații crescute în regatul Vrăjitorilor, iar să i se interzică ceva nu făcea decât să-l încurajeze.

În ultima săptămână:

Xar legase una de alta bărbile a doi dintre cei mai bătrâni și mai respectabili Vrăjitori, care adormiseră la un banchet. Turnase în troaca porcilor o poțiune de iubire, iar porcii făcuseră o pasiune nebună pentru profesorul cel mai antipatic al lui Xar, pe care îl urmăreau acum oriunde se ducea, guițând și țocăind zgomotos și plini de entuziasm.

Dăduse foc din greșeală copacilor din partea de vest a taberei Vrăjitorilor.

Mâța-de-omăt uitându-se speriată
prin poiana perfect sigură

Multe dintre aceste lucruri nu fuseseră întru totul *intenționate*. Pe Xar îl luase pur și simplu valul, în fierbințeala momentului.

Totuși, niciuna dintre acele obrăznicii nu fusese nici pe jumătate la fel de rea ca fapta lui de-acum.

Deasupra capului lui Xar zbura un corb mare și negru.

— E o idee cât se poate de proastă, Xar, a zis corbul.

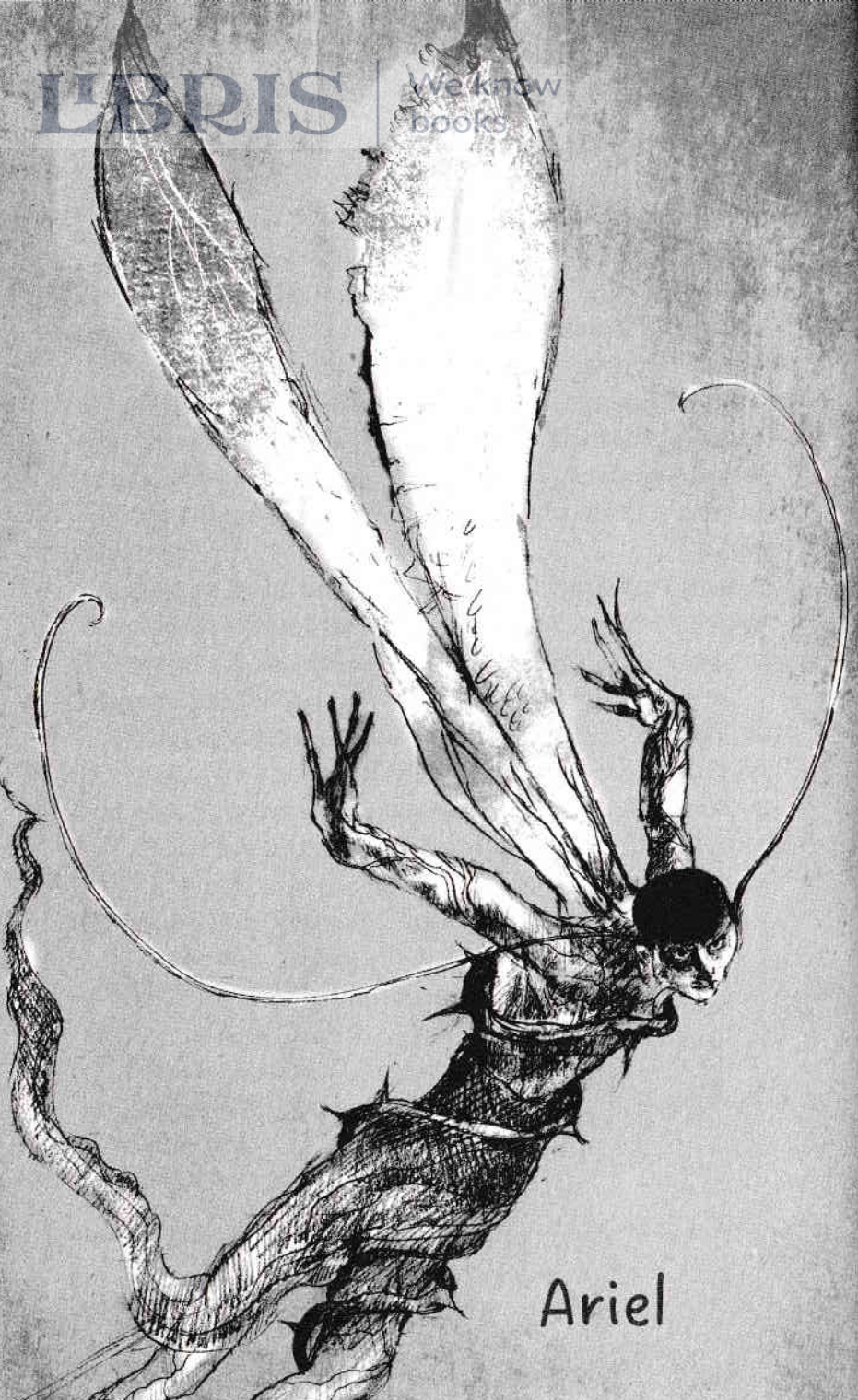
Pe corbul vorbitor îl chema Caliburn și ar fi fost o pasăre arătoasă, dar din nefericire avea datoria să-l ferească de pericole pe Xar, iar îngrijorarea provocată de această misiune imposibilă îi făcea penele să tot cadă.

— Nu-i tocmai corect din partea ta să-ți conduci animalele, spiridușii și pe alți tineri Vrăjitori într-un asemenea pericol..., a adăugat corbul.

Ca fiu al Regelui Mag și băiat cu mult farmec personal, Xar avea o grămadă de adepți. Îl urmau ca hipnotizați o haită de cinci lupi, trei Mâțe-de-omăt, un urs, opt spiriduși, un gigant colosal pe nume Concasor și un mic grup de alți tineri Vrăjitori, toți tremurând speriați, dar prefăcându-se că nu le e frică.

— Îți faci prea multe griji, Caliburn, a zis Xar, oprindu-l pe Rigapis și sărind jos din spinarea lui. Uită-te la luminișul ăsta mic și frumos... vezi și tu... e ABSOLUT sigur și exact la fel e și restul pădurii.

Ariel

storcițel

Xar s-a uitat în jur cu o mulțumire degajată, de parcă se opriseră într-o vâlcea încântătoare prin care mișunau iepurași și ieduți de căprioară, nu într-o poieniță rece și sinistră, plină de tise aplecate amenințător și de vâsc din care parcă picurau lacrimi de magi.

Ceilalți Vrăjitori și-au tras săbiile din teacă, iar mâțele-de-omăt au început să mârâie și li s-a zbârlit părul de-au ajuns să semene cu niște gheme de blană. Lupii se mișcau neîncetat, încercând să formeze un cerc în jurul oamenilor lor.

Bondobâz

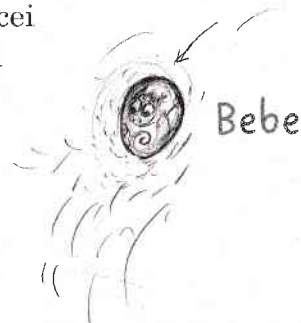

Doar spiridușii mai mici împărțeau entuziasmul lui Xar, dar asta numai din cauză că erau mult prea tineri să-și dea seama.

Nu știi dacă ați văzut vreodată un spiriduș, deci mai bine vi-i descriu.

Erau acolo cinci spiriduși mari, care semănau toți vag cu niște oameni încrucișați cu insecte elegante și firoase. Când se enervau sau se plictiseau (ceea ce se întâmpla mai des), se aprindeau și se stingeau ca niște stele și le ieșea fum violet din urechi. Erau așa de transparente încât se vedea cum le bat inimile.

Apoi erau trei spiriduși mai mici, cei tineri, cărora pentru că nu deveniseră încă adulți li se spunea „zâni păroși”. Preferatul lui Xar era unul entuziast și cam prostuț pe nume Storcițel.

Bebe

— Ce nemaipomenit! Ce adorabil! a scheunat Storcițel. E cea mai splendoribil de frumoasă poiană pe care am văzut-o vreodată! Ce e floarea aceea atât de fascinantă? Dați-mi voie să ghicesc! E piciorul-coșului! E margaretă! E mușcatată! E conopidă!

A zburat pe crengile de sus ale unui copac deosebit de mohorât și de sinistru și s-a cocoțat pe marginea uneia dintre florile lui cărnoase, care avea țepi amenințatori în vârful frunzelor și se numea, de fapt, capcană mână-cătoare de spiriduși. Floarea s-a închis la fel de zeloasă ca o capcană pentru șoareci, prinzându-l înăuntrul ei pe sârmanul Storcițel.

Caliburn a aterizat pe umărul lui Xar și a oftat din rărunchi.

— Nu-mi place să zic „ți-am spus eu“, a zis Caliburn, dar suntem în această poieniță cât se poate de sigură din Pădurea Blestemată de numai un minut și jumătate și deja o floare carnivora ți-a răpit unul dintre adepți.

— Prostii, nu mi l-a răpit, s-a încruntat binedispus Xar. Exact asta înseamnă să fii conducător. Când adepții mei dau de necaz, îi salvez eu, fiindcă asta face un conducător.

Xar s-a cățărat în copac și când a ajuns la vreo șaiszeci de metri înălțime și se legăna instabil pe niște crenguțe care trosneau, a scos pumnul și a despiciat capcana pentru spiriduși, eliberându-l cât ai clipi pe micul Storcițel, care respira greu.

— Mi-s bine! a scâncit Storcițel. E BINE! Nu-mi simt piciorul stâng, dar e bine!

Hmm, ce e floarea
aceea atât de
fascinantă?

— Nu te îngrijora, Storcițel! E din cauza sucurilor digestive ale capcanei – peste două ore o să-l simți din nou! a strigat Xar coborând din copac. Vedeți? Sunt un mare conducător! Stați pe lângă mine și o să vă fie bine.

Tinerii Vrăjitori păreau într-adevăr foarte gânditori.

În acel moment, Jaf, fratele mai mare al lui Xar, a ieșit din umbra din spatele lor, călare pe un ditamai lupul cenușiu și urmat de încă și mai mulți spiriduși, animale și tineri Vrăjitori adepți decât Xar.

Xar a devenit bățos, pentru că-l ura pe fratele său Jaf.

Jaf era mult mai voinic decât Xar. Era aproape la fel de înalt ca tatăl lor, strălucea în domeniul Magiei, era chipeș, deștept și foarte conștient de asta. Era mai înfumurat